

opgedragen aan de onzienlijke majesteit van den geest! Wandel rustig naar de Place du Tertre, zet u neder op een der banken van het pleintje.

Rondom u, in de veranda's der kleine Restaurants branden schemerlampen; fijn twinkelen de sterren tusschen de takken der groote boomen. Twee muzikanten, gitaar en mandoline, wandelen langzaam tusschen een klein publiekje, tokkelen fijntjes hunne instrumenten.

't Volk staat stil te luisteren; drinkt de stemming in als Hemelsche nectar; vrede en rust hangt over de Butte; „bonne nuit, madame”, achter u.

De Montmartrois is een dorpling.

„Chez la mère Catherine”, joelen en lachen de gasten, soms strijkt een vlaag over het pleintje als de deur even opengaat. La vie de Bohème!

„Le verre en main
Plus de Chagrin
Buvons, Buvons!”

(Marcel in La vie de Boh.).

Oh! wat is het leven heerlijk dezen avond!

Kan ik nog ooit wegekomen van deze bank, van dit pleintje?

Alle doorleefde schoonheid der laatste dagen rijt zich plotseling tot een wonderen keten; met traan-omfloerste oogen zien wij onze eigen verheven gedachten, buigen stil het hoofd voor 't Hemelsche licht dat onze wegen bestraalt, vol koestering en warmte!

Vér! beneden, lichtschildert Parijs; de levensdronkene, verterend in vreugde en smart, beide. Aan den voet van de statige Dôme gaat de heuvel steil naar beneden, verliest zich in de steenen zee der machtige stad.

Het rosse licht dier millioenen vonken, kaatst flauw tegen de majestueuze architectuur, die in subtiele lijnen vervloeit tegen de nachtlucht.

De tempel staat zwijgend in de duisternis; als een die wacht, wacht, temidden eener oceaan van leven, luisterend naar den immensen zang, zonder ophouden....

